

**OPINIA KOMISJI****z dnia 27 października 2004 r.****w ramach dyrektywy Rady 73/23/EWG w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do wyposażenia elektrycznego przewidzianego do stosowania w niektórych granicach napięcia****Bezpieczeństwo korzystania z solarium dla celów kosmetycznych**

(2004/C 275/03)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

Artykuł 9 dyrektywy Rady 73/23/EWG z dnia 19 lutego 1973 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do wyposażenia elektrycznego przewidzianego do stosowania w niektórych granicach napięcia <sup>(1)</sup> ustanawia procedury wprowadzenia przez Państwo Członkowskie zakazu wprowadzenia na rynek określonego sprzętu elektrycznego lub ograniczenia jego swobodnego przepływu ze względów bezpieczeństwa. W takim przypadku Państwo Członkowskie niezwłocznie powiadamia o tym inne zainteresowane Państwa Członkowskie oraz Komisję, wskazując podstawy takiej decyzji, w szczególności zaznaczając, czy niezgodność wynika z niedostatecznego zharmonizowania norm określonych w art. 5 dyrektywy, z niewłaściwego stosowania takich norm, albo z nieprzestrzegania dobrej praktyki inżynierskiej, określonej w art. 2. dyrektywy.

Artykuł 5 dyrektywy wprowadza domniemanie zgodności zharmonizowanych norm określonych przez Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki CENELEC z wymaganiami określonymi w dyrektywie 73/23/EWG. Odniesienia do powyższych norm są publikowane przez Komisję Europejską dla celów informacyjnych w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

W związku ze zgłoszeniem dokonany przez władze hiszpańskie i fińskie na mocy klauzuli ochronnej zgodnie z art. 9 Dyrektywy niskiego napięcia, poinformowano Komisję o niedostatecznym zharmonizowaniu normy EN 60335-2-27:1997.

Niedostateczna harmonizacja dotyczy ryzyka związanego z wystawieniem na działanie promieniowania ultrafioletowego (UV) <sup>(2)</sup>. Nadmierne wystawienie na działanie promieni UV może spowodować oparzenia słoneczne oraz uszkodzenie rogówki i spojówki oka. Może również prowadzić do przedwczesnego starzenia się skóry, jak również zwiększać ryzyko niezłośliwego i złośliwego nowotworu skóry.

Zgodnie z art. 5 dyrektywy 73/23/EWG odniesienie do zharmonizowanej normy EN 60335-2-27:1997 zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* <sup>(3)</sup>.

Wyżej określona norma przyjęta przez Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki CENELEC jest zatytułowana:

— EN 60335-2-27:1997 „Bezpieczeństwo urządzeń elektrycznych do użytku domowego i podobnego, część 2–27 – szczegółowe wymagania dotyczące urządzeń do naświetlania skóry promieniami ultrafioletowymi i podczerwonymi”.

Norma definiuje następujące cztery różne rodzaje solariumów emitujących promienie UV:

— urządzenia typu UV 1 emitujące promieniowanie UV, którego biologiczny efekt jest skutkiem promieniowania o falach o długości wyższej niż 320 nm oraz charakteryzujące się stosunkowo wysokim natężeniem promieniowania ( $\geq 0,15 \text{ W/m}^2$ ) o zakresie 320–400 nm; Emisja o długości fali poniżej 320 nm jest ograniczona do  $0,5 \text{ mW/m}^2$ ,

<sup>(1)</sup> Dyrektywa Rady 73/23/EWG (Dz.U. L 77 z 26.3.1973), zmieniona dyrektywą 93/68/EWG (Dz.U. L 220 z 30.8.1993).

<sup>(2)</sup> Międzynarodowa Komisja do spraw Oświetlenia (CIE) definiuje promieniowanie ultrafioletowe jako promieniowanie optyczne o fali dł. 100–400 nm. Obszar promieniowania dzieli się na trzy części: zakres UVC (100–280 nm), UVB (280–315 nm) i UVA (315–400 nm).

<sup>(3)</sup> Dz.U. C 103 z 29.4.2004, str. 2.

- urządzenia typu UV 2 emitujące promieniowanie UV, którego biologiczny efekt jest skutkiem promieniowania o falach w zakresie UV-A i UV-B oraz charakteryzujące się stosunkowo wysokim natężeniem promieniowania ( $\geq 0,15 \text{ W/m}^2$ ) o zakresie 320–400 nm; natężenie promieniowania o długościach fal poniżej 320 nm mieści się w zakresie 0,5–150 mW/m<sup>2</sup>,
- urządzenia typu UV 3 emitujące promieniowanie UV, którego biologiczny efekt jest skutkiem promieniowania o falach w zakresie UV-A i UV-B oraz charakteryzujące się ograniczonym natężeniem promieniowania ( $\leq 0,15 \text{ W/m}^2$ ) w każdym zakresie promieniowania UV,
- urządzenia typu UV 4 emitujące promieniowanie, którego biologiczny efekt jest głównie skutkiem promieniowania o długościach fal poniżej 32 nm (przy natężeniu promieniowania powyżej  $0,15 \text{ W/m}^2$  i zakresie fal 320–400 nm, natężenie promieniowania jest ograniczone do  $0,15 \text{ W/m}^2$ ).

W normie EN 60335-2-27:1997 stwierdzono niedostateczne zharmonizowanie w następującym zakresie:

- dla urządzeń typu UV 1 i UV 2 nie ustalono dopuszczalnego maksymalnego rzeczywistego natężenia promieniowania UV-A,
- dla urządzeń typu UV 4 nie ustalono dopuszczalnego maksymalnego rzeczywistego natężenia promieniowania UV-B,
- dla urządzeń typu UV 1, UV 2, UV 3 i UV 4 nie ustalono dopuszczalnego maksymalnego rzeczywistego natężenia promieniowania UV-C.

Zgodnie z założeniami związanymi z bezpieczeństwem określonymi w dyrektywie 73/23/EWG, Załącznik I, ust. 2 lit. b) i c) wyposażenie elektryczne powinno być zaprojektowane i wyprodukowane w sposób zapewniający:

- ochronę przed niebezpieczeństwem spowodowanym promieniowaniem,
- ochronę przed niebezpieczeństwem nieelektrycznym, które może być spowodowane przez wyposażenie elektryczne.

Obecnie obowiązująca wersja normy nie uwzględnia odpowiednio zagrożeń związanych z wystawieniem na działanie promieniowania UV, ponieważ nie określa wszystkich niezbędnych wartości granicznych w zakresie rzeczywistego natężenia napromieniowania UV dla różnych solariów.

W związku z powyższym norma EN 60335-2-27:1997 w wersji opublikowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* nie zapewnia podstawy domniemania zgodności w odniesieniu do zagrożeń związanych z wystawieniem na działanie promieniowania UV z uwagi na brak wartości określających maksymalne dopuszczalne rzeczywiste natężenie promieniowania UV-A i/lub UV-B oraz UV-C.

Powyższe wnioski poparli eksperci z administracji krajowych podczas spotkania Grupy Roboczej ds. Współpracy Administracyjnej w dniu 1 października 2003 r. oraz eksperci z administracji krajowych podczas spotkania zespołu roboczego LVD w dniach 24 i 25 lutego 2004 r.

Komisja Europejska wystąpiła z wnioskiem do Europejskiego Komitetu Normalizacyjnego Elektrotechniki CENELEC o rewizję przedmiotowej normy w celu ustalenia, czy uwzględni ona odpowiednio wyżej określone zagrożenia.

W przypadku braku zrewidowanej ujednoliconej normy producenci są zobowiązani do oceny zagrożeń związanych z solariami dla celów kosmetycznych w celu zapewnienia, że zagrożenia związane z wystawieniem na działanie promieni UV są odpowiednio uwzględniane przy określaniu zgodności tych urządzeń z wymaganiami Dyrektywy niskiego napięcia.

W związku z powyższym Komisja wyraża opinię, że:

- norma EN 60335-2-27:1997 w wersji opublikowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* nie zapewnia podstawy domniemania zgodności z Dyrektywą niskiego napięcia 73/23/EWG z uwagi na brak wartości określających maksymalne dopuszczalne rzeczywiste natężenie promieniowania dla następujących urządzeń i typów promieniowania UV:
  - urządzenia typu UV 1 i UV 2 w odniesieniu do zagrożeń związanych z narażeniem na działanie promieniowania UV-A,

- urządzenia typu UV 4 w odniesieniu do zagrożeń związanych w narażeniem na działanie promieniowania UV-B,
  - urządzenia typu UV 1, UV 2, UV 3 i UV 4 w odniesieniu do zagrożeń związanych w narażeniem na działanie promieniowania UV-C;
  - władze Państw Członkowskich wezmą pod uwagę niniejszą opinię w ramach nadzoru rynku. Państwa Członkowskie powinny stosować środki nadzoru rynku w zależności od indywidualnej oceny każdego przypadku i działać zgodnie z zasadą proporcjonalności.
-